

Sygn. akt II Ca 648/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Grzegorz Ślęzak
Sędziowie	SSO Paweł Hochman (spr.) SSO Dariusz Mizera
Protokolant	st. sekr. sąd. Dorota Roniek

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa (...)w W. Oddział (...) w K.

przeciwko A. M. , J. M. , M. M. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim

z dnia 17 kwietnia 2014 roku, sygn. akt I C 547/13

1. odrzuca apelację w części dotyczącej żądania zapłaty od pozwanych A. M. i M. M. (1) kwoty 248,07 zł (dwieście czterdzieści osiem , 07/100 złotych),
2. oddala apelację w pozostałym zakresie.

Sygn. akt II Ca 648/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim po rozpoznaniu sprawy z powództwa (...) w W. reprezentowanej przez Dyrektora Oddziału (...) w K., przeciwko A. M., M. M. (1) i J. M., o zapłatę zasądził od pozwanych A. M., M. M. (1) solidarnie na rzecz powoda(...)w W. reprezentowanej przez Dyrektora Oddziału (...) w K. kwotę 3.739,02 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 24 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 67,00 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania. Jednocześnie Sąd Rejonowy oddalił powództwo w stosunku do pozwanego J. M..

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

Pozwany J. M. jako emerytowany wojskowy zajmował lokal mieszkalny nr (...) położony w miejscowości (...). Osobami uprawnionymi do wspólnego zamieszkiwania wspólnie z pozwanym byli żona A. M. oraz syn M. M. (1). Przedmiotowy

lokal w rozumieniu przepisu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 22 czerwca 1995 roku o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej /Dz.U. z 2010 roku, nr 206, poz. 1367 ze zm./ jest kwaterą przeznaczoną do zakwaterowania żołnierza zawodowego i ujęty jest w wykazie kwater.

Pismem z dnia 22 lutego 2011 roku J. M. poinformował Dyrektora Oddziału (...) w K., że w miesiącu lipcu 2010 roku wyprowadził się z lokalu mieszkalnego nr (...) stanowiącego kwaterę oraz, że w lokalu pozostała była żona A. M. oraz syn M. M. (1). W dniu 22 kwietnia 2011 roku pozwany J. M. złożył wniosek o wypłatę odprawy mieszkaniowej. Odprawę w wysokości 80.678,66 złotych przyznano temuż pozwanemu decyzją z dnia 8 lipca 2011 roku.

Pozwany J. M. zamieszkuje w T. przy ul. (...).

W przedmiotowym lokalu nr (...), w miejscowości (...) nadal zamieszkiwali pozwani A. M. i M. M. (1), którzy opuścili tenże lokal w dniu 4 października 2013 roku.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 26 marca 2013 roku Sąd Rejonowy w Tomaszowie Maz., uwzględniając żądanie(...)w W. działającej poprzez Dyrektora Oddziału (...) w K., nakazał pozwanym A. M. i M. M. (1) opróżnienie lokalu mieszkalnego nr (...) w N., natomiast oddalił powództwo w stosunku do J. M..

Na kwotę dochodzona pozwem składają się; należność w wysokości 3.739,02 złotych z tytułu odszkodowania za zajmowanie lokalu mieszkalnego oraz opłat pośrednich- za miesiące od marca 2012 roku do maja 2012 roku oraz od lipca 2012 roku do listopada 2012 roku, kwota 248,07 złotych z tytułu naliczenia skapitalizowanych odsetek od kwoty należności głównej, wyliczonych na dzień 23 stycznia 2013 roku.

Sąd Rejonowy zważył, iż Powództwo zasługuje na jego uwzględnienie.

Odnosząc się do ustaleń faktycznych wyjaśnił, że wynikają one z treści dokumentów złożonych do akt sprawy oraz z dowodu z przesłuchania pozwanego. Dowody te korespondują ze sobą, wskazując tym samym iż stan faktyczny w sprawie nie jest sporny.

Z przedstawionych dokumentów wynika, że powództwo w stosunku do pozwanego J. M. podlega oddaleniu. J. M. uzyskał prawo do odprawy mieszkaniowej i w związku z tym opróżnił przedmiotowy lokal mieszkalny. Na podstawie art. 41 ust.2 i 4 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej /Dz.U. z 2010 roku, nr 206, poz. 1367 ze zm./ J. M. zobowiązany był do opróżnienia kwatery w terminie 30 dni od dnia otrzymania wezwania. Od tej daty pozwany traktowany być musi jako osoba, która utraciła tytuł prawny do zajmowania lokalu.

Oznacza to, że dochodzone od pozwanego J. M. należności za okres od marca 2012 roku do maja 2012 roku oraz od lipca 2012 roku do listopada 2012 roku stanowią odszkodowanie, o którym mowa w art. 41 ust. 5 powołanej ustawy, a nie opłaty za używanie lokalu należne od osoby posiadającej tytuł prawny do lokalu. Pozwany J. M. nie posiadał / w spornym okresie objętym żądaniem pozwu/ tytułu prawnego do przedmiotowego lokalu. W obrocie prawnym funkcjonowała decyzja o przydziale z 1982 roku /k-26/, co do której w dniu 13 grudnia 2013 roku stwierdzono wygaśnięcie w/w decyzji /k- 73/, a rozstrzygnięcie to wywarło skutek deklaratoryjny. Tym samym J. M. utracił prawo do kwatery z upływem 30 dni od dnia wezwania do jej opróżnienia. Stosownie do treści art. 41 ust. 5 powołanej ustawy - za okres zamieszkiwania w lokalu mieszkalnym, internacie albo kwaterze internatowej do dnia doręczenia wezwania, o którym mowa w ust. 4, żołnierz jest obowiązany uiszczać odszkodowanie w wysokości opłaty za używanie lokalu mieszkalnego, miejsca w internacie albo kwaterze internatowej /.../.

W konsekwencji powodowi nie przysługuje roszczenie o odszkodowanie wobec J. M., albowiem pozwany ten w przedmiotowym lokalu w spornym okresie nie zamieszkiwał. Wskazuje się powszechnie w judykaturze chodzi tu o faktyczne przebywanie i korzystanie z lokalu.

Sąd Rejonowy wyjaśnił również, że pozwani A. M. i M. M. (1) zamieszkiwali w przedmiotowym lokalu /w spornym okresie objętym żądaniem pozwu/. Stosownie zatem do dyspozycji art. 37 ust. 2 i 3 powołanej ustawy - za uiszczenie opłat za używanie lokalu i opłat pośrednich z tytułu zajmowania lokalu mieszkalnego odpowiadają solidarnie

pełnoletnie osoby stale zamieszkujące w tym lokalu. Odpowiedzialność osób, o których mowa w ust. 2, ogranicza się do wysokości opłat za używanie lokalu i opłat pośrednich, za okres ich stałego zamieszkiwania.

Z tych też względów Sąd zasądził od pozwanych A. M. i M. M. (1) solidarnie kwotę 3.739,02 złotych tytułem zaległych opłat za używanie lokalu mieszkalnego oraz opłat pośrednich. Oddalił powództwo w pozostałym zakresie jak również w stosunku do pozwanego J. M..

O kosztach postępowania orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. przyjmując zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik powoda zaskarżając go w części oddalającej powództwo, zarzucając mu:

1. naruszenie prawa materialnego, w tym art.37 ust 2 ustawy z dnia 22 czerwca 1995r o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U z 2010r Nr 206 poz. 1367 ze zm.) poprzez błędne przyjęcie iż pozwany J. M. nie odpowiada za uiszczanie opłat za używanie lokalu i opłat pośrednich z tytułu zajmowania lokalu mieszkalnego położonego w miejscowości (...),

2. naruszenie prawa materialnego, w tym art.37 ust 3 ustawy z dnia 22 czerwca 1995r o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U z 2010r Nr 206 poz. 1367 ze zm.) poprzez błędne przyjęcie iż za używanie lokalu i opłat pośrednich z tytułu zajmowania lokalu mieszkalnego położonego w miejscowości(...)odpowiedzialność ponoszą tylko pozwani A. M. i M. M. (1) solidarnie w związku z ich stałym zamieszkiwaniem w tym lokalu,

3. pominięcie przez Sąd zapisów art. 41 ust 5 w ustawy z dnia 22 czerwca 1995r o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 2010r Nr 206 poz. 1367 ze zm.) zgodnie z którym za okres zamieszkiwania w lokalu mieszkalnym, internacie albo kwaterze internatowej do dnia doręczenia wezwania, żołnierz jest obowiązany uiszczać odszkodowanie w wysokości opłaty za używanie lokalu mieszkalnego, miejsca w internacie albo kwaterze internatowej oraz opłaty pośrednie, a za okres od dnia doręczenia wezwania do dnia opróżnienia, odszkodowanie w wysokości 150% opłaty za używanie lokalu mieszkalnego, miejsca w internacie albo kwatery internatowej oraz opłaty pośrednie. Do odszkodowania należnego za zamieszkiwanie w internacie albo w kwaterze internatowej nie stosuje się przepisu art. 53 ust. 1,

4. pominięcie przez Sąd zapisów art. 41 ust 7 w ustawy z dnia 22 czerwca 1995r o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 2010r Nr 206 poz. 1367 ze zm.) zgodnie z którym do nieuiszczonego odszkodowania, do dnia opróżnienia lokalu mieszkalnego, miejsca w internacie albo kwatery internatowej, stosuje się przepisy cytowanego uprzednio art. 37.

5. naruszenie przepisu art. 359 kodeksu cywilnego, poprzez niezasądzenie odsetek od dłużnej kwoty należności głównej dochodzonej pozwem w kwocie 248,07 zł. z tytułu naliczania skapitalizowanych odsetek od kwoty należności głównej wyliczonych na dzień 23 stycznia 2013r,

6. naruszenie przepisów prawa procesowego, w tym art. 233 k.p.c. polegające na błędnym ustaleniu stanu faktycznego i naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów poprzez bezzasadnie przyjęcie, iż jedynymi zobowiązanymi są A. M. i M. M. (1), pomijając odpowiedzialność za zobowiązanie pozwanego J. M..

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części oddalającej powództwo poprzez zasądzenie od pozwanych solidarnie kwoty 3.987,09 zł. (słownie: trzy tysiące dziewięćset osiemdziesiąt siedem złotych zero dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i zasądzenie kosztów sądowych w tym zastępstwa procesowego za I instancję i II instancję.

Skarżący wniósł również ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w części oddalającej powództwo i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji oraz zasądzenie kosztów sądowych w tym zastępstwa procesowego za I instancję i II instancję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się naruszenia przepisu art. 233 k.p.c. Pominięcie odpowiedzialności pozwanego J. M. z tytułu dochodzonego roszczenia, wbrew twierdzeniom skarżącego nie stanowiło konsekwencji błędu w ustaleniach faktycznych, wynikało z innej niż to sugerował pełnomocnik powoda oceny prawnej prawidłowo ustalonego stanu faktycznego. Formułując uzasadnienie omawianego zarzutu apelacyjnego skarżący nie wskazał jakie fakty sąd ustalił wbrew dyrektywom wskazanym w powołanym wyżej przepisie. Wskazany brak wynika w ocenie Sądu Okręgowego z oczywistej okoliczność, że żaden z elementów stanu faktycznego ustalonego w wyniku postępowania dowodowego przeprowadzonego przed Sądem Rejonowym nie stanowił przedmiotu sporu między stronami, trudno więc uznać że ustalenia w tym zakresie były nieprawidłowe. Powołane w uzasadnieniu apelacji poglądy wynikające z orzecznictwa Sądu Najwyższego odnoszące się do wykładni przepisu art. 233 k.p.c. choć w pełni zasadne nie mogą zmienić przedstawionego wyżej stanowiska skoro Sąd Rejonowy nie naruszył wynikających z nich reguł.

Reasumując tą część rozważań stwierdzić należy, że ustalenia Sądu pierwszej instancji Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje je za własne. Jednocześnie wskazać należy, że ocenę zgłoszonych w skardze apelacyjnej zarzutów naruszenia prawa materialnego uzupełnić należy dodatkowym ustaleniem. Zgromadzone w sprawie dowody pozwalając na stwierdzenie, że pismem z dnia 15 lutego 2011 r. pozwany J. M. skierował do Dyrektora (...)pismo w którym powiadomił, że wyrokiem Sądu Okręgowego sygn. akt I C 194/10 w dniu 13 kwietnia 2010 r. rozwiódł się z żoną A. M.. Poinformował również o swoim wyprowadzeniu się z dotychczas zajmowanego mieszkania i pozostaniu w nim byłej żony i 29 - letniego syna (dowód : pismo z dnia 15 lutego 2011 k. 42). Powyższe ustalenie jest o tyle istotne, że skutkuje koniecznością oceny zgłoszonego przez powoda roszczenia również w oparciu o treść przepisu art. 41a ustawy z dnia 22 czerwca 1995r o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U z 2010r Nr 206 poz. 1367 ze zm.). Z wskazanego przepisu wynika, że w przypadku rozwodu pomiędzy małżonkami, z których jeden jest żołnierzem zawodowym korzystającym z lokalu mieszkalnego należącego do zasobów Wojskowej Agencji Mieszkaniowej ciąży na dyrektorze oddziału regionalnego obowiązek uchylenia decyzji o przydziale lokalu mieszkalnego i rozkwaterowania byłych małżonków oraz w zależności od okoliczności zawarcia z byłym małżonkiem umowy najmu lokalu mieszkalnego (art. 41a ust. 1) lub wystąpienia z żądaniem opróżnienia mieszkania (art. 41a ust. 6). Strona powodowa nie zrealizowała wskazanego powyżej obowiązku. W tych okolicznościach przerwienie na pozwanego J. M. obowiązku wydania mieszkania i spowodowania tym samym jego opuszczenia przez byłą żonę i pełnoletniego syna nie może być uznane za uzasadnione, pozwanego nie może również obciążać wynikający z art. 41 ust 5 obowiązek odszkodowawczy. Stosownie do treści przepisu art. 41a ust 3 w przypadku odmowy zawarcia umowy i odmowy opróżnienia lokalu mieszkalnego obowiązek wskazany w powołanym wyżej przepisie obciąża byłego małżonka. W ocenie Sądu Okręgowego powołany powyżej przepis ma charakter szczególny w stosunku do art. 41 ustawy z dnia 22 czerwca 1995r o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U z 2010r Nr 206 poz. 1367 ze zm.) co oznacza, że potrzeba jego zastosowania wyklucza możliwość zastosowania art. 41.

W konsekwencji powyższych rozważań stwierdzić należy, że w ocenie Sądu Okręgowego orzekając o oddaleniu powództwa w stosunku do pozwanego J. M. sąd pierwszej instancji nie naruszył wskazanych w skardze apelacyjnej przepisów a mianowicie art. 41 ust 5 i ust 7. Pozwany niezwłocznie zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami opróżnił lokal mieszkalny faktycznie się z niego wyprowadzając.

W omawianej sprawie nie doszło również do art.37 ust 2 i 3 ustawy z dnia 22 czerwca 1995r o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U z 2010r Nr 206 poz. 1367 ze zm.). Wskazane przepisy wprowadzają zasadę, że opłaty za używanie lokalu ponoszą solidarnie osoby pełnoletnie stale zamieszkujące w tym lokalu. Pozwany z przyczyn wskazanych powyżej nie spełniał wskazanego kryterium w okresie objętym żądaniem pozwu.

Odnosząc się na koniec do zarzutu naruszenia przepisu art. 359 k.c., poprzez niezasądzenie odsetek od dłużnej kwoty należności głównej dochodzonej pozwem w kwocie 248,07 zł. z tytułu naliczania skapitalizowanych odsetek od kwoty należności głównej wyliczonych na dzień 23 stycznia 2013 r., stwierdzić należy, że zasądzenie powyższej kwoty od

pozwanego J. M. z oczywistych względów nie może mieć miejsca. Z kolei wniesiona w tym zakresie apelacja odnosząca się do pozostałych pozwanych nie może odnieść zamierzonego skutku z tej przyczyny, że zaskarżony wyrok nie zawiera w tym zakresie rozstrzygnięcia. Sąd pierwszej instancji nie oddalił powództwa w stosunku do A. i M. M. (1). Apelacja jako wniesiona od orzeczenia nieistniejącego podlegała więc odrzuceniu. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 czerwca 2014 r. (sygn. akt V CZ 39/14) w sytuacji, gdy sąd nie orzekł o całości żądania lub o wszystkich żądaniach pozwu, strona może - stosownie do art. 351 § 1 k.p.c. - złożyć wniosek o uzupełnienie orzeczenia; jeżeli zaś wnosi środek odwoławczy dotyczący przedmiotu nieobjętego rozstrzygnięciem w sentencji orzeczenia, to środek ten podlega odrzuceniu jako niedopuszczalny z powodu braku substratu zaskarżenia. Odrzucenie apelacji znajduje swoją podstawę w treści przepisu art. 373 k.p.c.

O oddaleniu apelacji Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisu art. 385 k.p.c.